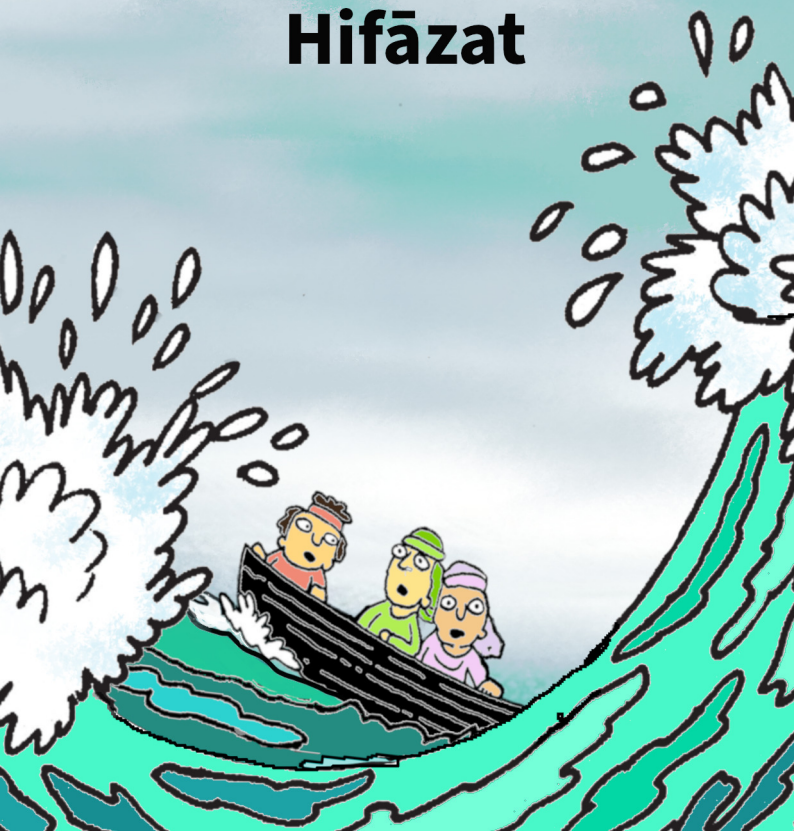

Tūfān meñ
Hifāzat

tūfān meñ hifāzat
Safety in the Storm
by Bakhtullah

(Urdu—Roman script)

© 2023 www.chashmamedia.org
published and printed by
Good Word, New Delhi

The title cover is a collage of J. Kemp/R. Gunther
<https://freebibleimages.org/illustrations/ls-jesus-storm/>; ditto
<https://freebibleimages.org/illustrations/ls-paul-shipwrecked/>.

Bible quotations are from UGV.

for enquiries or to request more copies:
askandanswer786@gmail.com

Fahrist

Shafā Dene Wālā	1
Fareb Dene Wālī Shānti	2
Tūfān meñ Kyā Kareñ?	3
Hameñ Bachā	4
Īmān Kyā Hai?	5
Ek Rishtā	7
Ḳhauf Kyon?	8
Tūfān meñ Hamārā Sahārā	9
Jis ne Ḳhud Dukh Sahā Hai	10
Marqus 4:35-41	12

Jyoñ hī Ḳhudāwand Īsā kī ḵhidmat shurū huī wuh
bhīroñ se ghirā rahtā thā.

► *Kyon?*

Islie ki wuh bīmāroñ ko shafā detā thā.

Shafā Dene Wālā

Us ke kahne par

andhe dekhte,

langare chalte-phirte,

koṛhiyoñ ko pāk-sāf kiyā jātā,

bahre sunte

aur murdoñ ko zindā kiyā jātā thā.

Lekin is se baṛhkar uskā kirdār logoñ ko khīñchtā
thā. Jab boltā to logoñ kī āñkheñ phaṭī kī phaṭī rah
jātīñ. Wuh mahsūs karte the ki yahāñ ek ām ādmī
nahīñ hai. Yoñ logoñ ke ḍher har waqt us ke āge-

pīchhe paṛe rahte the. Wuh use ārām karne tak bhī nahīn dete the.

Ek din Ḳhudāwand Īsā tālīm dete dete bahut thak gayā. Āḳhirkār us ne shāgirdon se kahā, “Āo, ham jhīl ke pār chalen.” Wuh kashtī par sawār huā aur us ke pīchhe us ke shāgird. Ustād chūr-chūr ho gayā thā. Kashtī ke pichhle hisse mein apnā sar gaddī par rakhkar wuh gahrī nīnd so gayā. Shām kā waqt thā. Shāgirdon mein se kāi kashtī chalāne mein māhir the. Wuh mazbūtī se kashtī ko khule pānī kī taraf le gae.

Sab ne itmīnān kī sāns lī: Shukr hai, dīn kī gahmā-gahmī ḳhatm ho gaī hai. Shukr hai, ab kuchh sukūn mil jāegā.

Shap shap. Halke halke hilkore kashtī se āṅkh-michaulī khel rahe the.

Magar yih fareb dene wālī shānti thī.

Fareb Dene Wālī Shānti

Rāt ke andhere mein achānak chīḳhtī-chillātī ek chuṛail un par ṭuṭ paṛī—ek zabardast āndhī unhen

jhakjhorne lagī. Yoñ jis tarah billī chūhe ko jhakjhor jhakjhorkar mār ḍāltī hai.

Shāgird is qism kī āndhī jānte the. Yih koī ām hawā nahīn thī. Yih irdgird ke baṛe pahāroñ meñ zor pakaṛte hue bahut nuqsān pahuñchā saktī thī. Pānī par is kī zad meñ ākar shāyad hī koī bach jāe. Pahle lahroñ kī shānt chapaṛ-chapaṛ, ab hāthiyon kī chinghārtī bhagdaṛ. Maujeñ uchhal uchhalkar kashtī se ṭakrāne lagīñ. Kashtī kabhī pānī ke pahāṛ par chaṛhtī aur kabhī chakkar dilāne wālī wādī meñ utartī. Un ke dekhte dekhte wuh pānī se bharne lagī.

Shāgird to māhir kashtibān the. Magar tūfān ke zor ke sāmne unheñ hathiyār ḍālnā paṛā.

Tūfān meñ Kyā Kareñ?

► *Ab kyā kareñ? Kyā kareñ?*

Yih sab kuchh itnī tezī se un par ān paṛā thā ki ab bachnā hī mushkil thā. Wuh pakkā samajh gae ki ab ham ḍūbne lage haiñ. Ab maut yaqīnī hai.

Tab un kī nazar Ḳhudāwand Īsā par paṛī. Yih kaisī bāt thī! Ab tak wuh itmīnān aur ārām se soyā huā thā. Yoñ jaise kuchh na ho rahā ho.

Hameñ Bachā

Shāgird lapakkar use jhanjhoṛne lage. Wuh pareshānī se chīkh uṭhe, “Ustād, kyā āpko parwā nahīn ki ham tabāh ho rahe haiñ? Hameñ bachā!” Wuh apne hawās bilkul kho baiṭhe the. Is tarah apne azīm ustād se bāt karnā to bahut burī bāt hai.

► *Kyā yih kahnā munāsib thā ki āpko parwā nahīn?*
Nahīn, yih bahut ḡhalat bāt hai. Ḳhudāwand kī har insān se muhabbat hotī hai. Balki ajīb bāt yih hai ki jitnā chhoṭā aur nāchīz koī ho utnā hī zyādā wuh us se pyār kartā hai.

► *To kyā ham bhī uskī muhabbat meñ shāmil haiñ?*
Zarūr!

To bhī shāgirdoñ ne ek bāt sahī kī.

► *Wuh kyā thī?*

Wuh madad ke lie ẖhudāwand Īsā ke pās āe.
Wuh jānte the ki wuhī hamen is ẖhatre se bachā
saktā hai.

Ab āo ham ustād par dhyān deñ.

► *Kyā wuh hālāt dekhkar ghabrā gayā? Kyā uskā
rang mānd par gayā? Kyā wuh kāñpne lagā?*

Bilkul nahīñ. Us ne garajkar āndhī ko dāñṭā aur
jhīl se kahā, “ẖhāmosh! Chup kar!”

Jab mālik apne kutte ko dāñṭā hai to wuh dum
dabākar chup ho jātā hai. Jab ẖhudāwand Īsā
tūfān ko dāñṭā hai to wuh bhī chup ho jātā hai.

Āndhī ekdam tham gaī. Lahreñ ẖhatm ho gaīñ.
Hilkore dubārā kashtī se khelne lage. Shāgirdoñ
kī āñkheñ phaṭī kī phaṭī rah gaīñ. Sab kuchh bure
ẖhāb kī tarah lag rahā thā.

Tab ustād ne afsos se shāgirdoñ se pūchhā, “Tum
kyoñ ghabrāte ho? Kyā tum abhī tak imān nahīñ
rakhte?”

Īmān Kyā Hai?

Is jagah par munāsib hai ki ham ek sawāl pūchheñ:

► *Īmān hai kyā?*

Shāgird to Ḳhudāwand Īsā ke bāre meñ bahut kuchh jānte the. Wuh us ke bahut mojize dekh chuke the. Aur āḳhir wuh us ke shāgird hī ban chuke the. Wuh din-rāt us ke sāth rahte, us ke sāth chalte, uskī madad karte the. To bhī un kā īmān tūfān meñ kamzor niklā.

Dekho, īmān tarāzū se nāpā nahīn jā saktā. Kaun kah saktā hai ki ab mainne 10 kilo īmān ḳharīd liyā hai, ab merā īmān mazbūt hai. Dūsre ko sirf 1 kilo īmān mil gayā, uskā īmān kuchh bhī nahīn hai.

Aisā bhī nahīn hai ki īmān ilm rakhne ke barābar ho. Ho saktā hai hameñ bahut ilm ho par īmān na ho. Ho saktā hai ham Ḳhudā ke bāre meñ ilm rakheñ magar us par īmān na rakheñ.

► *To phir īmān kyā hai?*

Īmān ek tālluq, ek rishtā hai.

Ek Rishtā

Ek achchhe ghar ke log ek dūse par bharosā kar sakte haiñ. Unheñ yaqīn hai ki dūse merī bhalāī chāhte haiñ, dūse wafādār raheñge.

► *Kyon?*

Islie ki un kā ek dūse par īmān hai. Un kā ek dūse se na sirf khūn kā balki muhabbat kā rishtā hai.

Khudā par īmān kā yahī matlab hai. Yih nahīn ki ham kaheñ ki Allāhu akbar. Be-shak yih sach hai. Yih bhī sach hai ki wuh khāliq hai, ki sab kuchh uskī marzī par chaltā hai. Magar yih sirf ilm hai. Īmān yih hai ki main apnī zindagī us ke supurd kar dūñ. Ki main mahsūs karūñ ki har qadam usī ke huzūr chal rahā hūñ.

Khudāwand Īsā farmātā hai ki kyā tum abhī tak īmān nahīn rakhte?

► *Iskā kyā matlab hai?*

Matlab yih hai ki tum mere pīchhe ho lie ho. Merī tālīm pāte, mere sāth chalte rahe ho. Tum

mujh par bharosā karte āe ho. Rishte kā jo bīj mainne tum mein dāl diyā wuh ug āyā hai. Kyā rishte kā yih paudhā ab tak itnā nāzūk hai? Kamāl hai, hawā ke ek jhonke se uskā satyānās ho gayā hai. Tum nahīn samjhe ki main har hālat mein tumhāre sāth hūn, tūfān mein bhī. Shāgirdon par khauf tārī huā. Wuh ek dūse se kahne lage, “Ākhir yih kaun hai? Hawā aur jhīl bhī uskā hukm māntī haiñ.”

► *Khauf un par kyon chhā gayā?*

Khauf Kyon?

Khudāwand Īsā āndhī aur maujon ko dānttā hai. Dāntne kā matlab hai garajkar un ko roknā. Yon jis tarah ham sahtī se bachchon ko kahte haiñ, “Chup! Khāmosh!”

Yahī kuchh dekhkar shāgird saht dar gae. Yih āndhī se dar jaisā nahīn thā. Yih wuh khauf hai jo insān mahsūs kartā hai jab us par Khudā kī qudrat zāhir hotī hai. Jab wuh mahsūs kartā hai ki yahān ek ilāhī tāqat hai. Is ke sāmne main khare hone

lāyq nahīn hūn. Islie wuh pūchhte haiñ ki “Ākhir yih kaun hai?”

Shāgird jānte the ki Tauret aur Zabūr ke mutābiq kḥāliq yahī kuchh kartā hai. Ek Zabūr farmātā hai,

Tere dāntne par pānī farār huā,
terī garajtī āwāz sunkar wuh ekdam
bhāg gayā.
Tab pahār ūñche hue
aur wādiyān un jaghoñ par utar āññ
jo tūne un ke lie muqarrar kī thīñ.
(Zabūr 104:7-8)

Kḥāliq ne pānī ko dāntā to wuh apnī jagah par ā gayā. Us ne ek had bāndhī jis se āge pānī barh nahīn saktā. Shāgirdoñ ne kashtī meñ dekhā ki Kḥudāwand Īsā, kḥāliq kā kām kar rahā hai. Wuh bhī garajkar pānī ke dheroñ ko chup karātā hai aur wuh ekdam tham jāte haiñ.

Tūfān meñ Hamārā Sahārā

Ham sabhoñ kā pālā aise tūfānoñ se partā hai. Zindagī meñ ekdam āndhī ham par tūṭ partī hai.

Ekdam pānī ke pahār hamēn saḡht jhaṭke dete haiñ. Ham dūbne lagte haiñ. Ham sahāre ke lie chāroñ taraf dekhte aur chīḡhte-chillāte haiñ. Bahut bār hamāre dost aur ghar wāle bhī jawāb dete haiñ.

► *Tab kaun hamārā sahārā rahegā?*

Ek hai jo merī aur āpkī āwāz hameshā suntā hai—Ḳhudāwand Īsā. Wuhī tūfānī lahroñ ko dānt saktā hai. Kah saktā hai ki chup! Ḳhāmosh!

Kabhī kabhī Ḳhudā kī marzī hai ki ham is duniyā ko chhoṛ aglī duniyā meñ chale jāēñ. Us waqt bhī agar ham pukāreñ wuh hamārī suntā hai. Hamēn apne bāñhoñ meñ lapet hifāzat se wahāñ tak pahuñchā saktā hai. Us par bharosā karo. Shāgirdoñ kī tarah dāñwāñdol na bano.

Jis ne Ḳhud Dukh Sahā Hai

Kitnī azīm bāt. Jab zindagī aur maut kī tūfānī lahreñ hamēn jhakjhortī haiñ to ham use pukār sakte haiñ. Use jo Ḳhud dukh jāntā hai. Ḳhud us ne

salīb par dukh uṭhāyā hai. Jis ke sar par kāṇṭedār
tāj ṭhoṅkā gayā wuh hamārā dukh aur taklīf jāntā
hai. Wuh use ḵhud mahsūs kartā hai. Apne āpko
us ke hāth meṅ sauṅp deṅ. Tab hī ham hifāzat se
pār ke kināre tak pahuṅch jāenge.

Marqus 4:35-41

Us din jab shām huī to Īsā ne apne shāgirdoñ se kahā, “Āo, ham jhīl ke pār chalen.” Chunāñche wuh bhīr ko ruḵhsat karke use lekar chal paṛe. Bāz aur kashtiyāñ bhī sāth gaīñ. Achānak saḵht āndhī āī. Lahreñ kashtī se ṭakrākar use pānī se bharne lagīñ, lekin Īsā abhī tak kashtī ke pichhle hisse meñ apnā sar gaddī par rakhe so rahā thā. Shāgirdoñ ne use jagākar kahā, “Ustād, kyā āpko parwā nahīñ ki ham tabāh ho rahe haiñ?”

Wuh jāg uṭhā, āndhī ko ḍāñṭā aur jhīl se kahā, “Ḳhāmosh! Chup kar!” Is par āndhī tham gaī aur lahreñ bilkul sākit ho gaīñ. Phir Īsā ne shāgirdoñ se pūchhā, “Tum kyoñ ghabrāte ho? Kyā tum abhī tak īmān nahīñ rakhte?”

Un par saḵht ḵhauf tārī ho gayā aur wuh ek dūsre se kahne lage, “Āḵhir yih kaun hai? Hawā aur jhīl bhī uskā hukm māntī haiñ.”